

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 10.089 van 27 november 2013
in de zaak A. 210.740/VII-38.966.**

In zake : Marc STEEGMANS,
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jan Vandemoortel
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Groot-Brittaniëlaan 12
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN
 INVALIDITEITSVERZEKERING (RIZIV)

Het cassatieberoep, ingesteld op 14 november 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Nederlandstalige Kamer van Beroep, ingesteld bij de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het RIZIV van 14 oktober 2013, waarbij het beroep van Marc Steegmans tegen de beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 27 januari 2006, niet gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

Het administratief dossier is op 22 november 2013 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In een enig middel wordt de schending ingeroepen van het

gelijkheidsbeginsel zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang met artikel 144 van de gecoördineerde ZIV-wet en van het recht op hoger beroep,

“doordat voor verzoeker tegen de bestreden beslissing van de Kamer van Beroep - met betrekking tot de beslissing van het Comité dd. 27/01/2005 - geen hoger beroep openstaat bij een hoger administratief rechtscollege, dat in tegenstelling tot Uw Raad van State, de bevoegdheid heeft om de zaak in tweede aanleg zowel in feite als in rechte én met volle rechtsmacht te beoordelen en te onderzoeken, terwijl dit recht van hoger beroep bij een administratief rechtscollege met volle rechtsmacht wel openstaat voor zorgverleners die hoger beroep wensen in te stellen tegen een beslissing van de DGEC of één van haar organen, dewelke dateert van na de inwerkingtreding van de wet van 21/12/2006 - waarbij art 144 van de Gecoördineerde ZIV-wet werd heringevoerd en waarbij de Kamers van Eerste Aanleg en de Kamers van Beroep als administratieve rechtscolleges bij de DGEC werden ingesteld en waarbij onder § 2 van voormeld artikel duidelijk werd bepaald dat de geschillen zoals degene die het voorwerp uitmaakt van onderhavige zaak, behoren tot de bevoegdheid van de Kamer van Eerste Aanleg en waarbij in de navolgende paragraaf de Kamer van Beroep bevoegd wordt verklaard om te oordelen over het hoger beroep ingesteld tegen de beslissingen gewezen door de Kamer van Eerste Aanleg”

Verzoeker stelt dat hij geen redelijke verantwoording ziet “waarom de wetgever niet in overgangsbepalingen heeft voorzien voor wat betreft voornoemde wijziging/herinvoering van art 144 Gec. ZIV-wet teneinde te vermijden dat hem zonder enige objectieve reden één aanleg bij een administratieve rechtbank wordt ontzegd ten opzichte van zorgverleners in wiens hoofde gelijkaardige inbreuken op de ZIV-wet worden weerhouden, maar waarvan het onderzoek van het dossier pas na de inwerkingtreding van de nieuwe wet was afgerond zodat de kennisname van de inbreuken niet langer behoorde tot de bevoegdheid van het Comité maar wel tot die van de Kamer van Eerste Aanleg. Verzoeker meent hierin een schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel te moeten weerhouden, nu er voor voornoemd onderscheid geen objectieve reden bestaat en vraagt dan ook dat hieromtrent een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

In het middel worden geen grieven aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Verzoeker beklaagt zich voornamelijk over het feit dat hij niet zou hebben genoten van de dubbele gerechtelijke aanleg en dat hij daardoor -en wegens het ontbreken van overgangsbepalingen- ongelijk werd behandeld ten opzichte van zorgverleners wier onderzoek vóór de wetswijziging was afgerond. Dit middel komt neer op kritiek op de wet. Verzoeker duidt niet aan hoe de aangeklaagde onregelmatigheid de strekking van de bestreden beslissing kan hebben beïnvloed. Overigens bestaat er geen absoluut recht op

een dubbele aanleg in andere dan strafzaken en is een verschillende behandeling ingevolge een wetswijziging niet als dusdanig een schending van de beginselen inzake gelijkheid en niet-discriminatie.

Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt dus dat het niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Deze beschikking is, na beraad, te Brussel uitgesproken, op zevenentwintig november tweeduizend dertien, door :

Eric Brewaeys,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Bart Tettelin

Eric Brewaeys